

Pep Prieto (Girona, 1976) és periodista i escriptor. Crític de cinema del *Diari de Girona* des del 1996, és autor de les novel·les *La disfressa de l'indigent*, *Mala premsa* i *La teoria de l'imbècil*. També va ser coautor del llibre de contes *Castells humans*.

El tobogan

A la Laia

Observa l'escala que té al davant, amb inquietud. El pessigolleig li recorre l'espina, pren la rotonda del coll i s'instal·la a la gola en forma de nus petit però consistent. Mira la seva ombra dibuixada a terra i alça la vista, resseguint els graons un a un fins arribar a la plataforma que prologarà la tan anhelada victòria. El tobogan s'alça allà, imponent, esperant que un agosarat s'aventuri a desafiar-lo. No

és la primera vegada que aquesta petita infraestructura, situada dins d'un petit parc, dins de Calella, dins de Palafrugell, dins de les comarques de Girona, dins de Catalunya, li planteja un repte d'aquesta magnitud: l'estiu passat, també amb calça curta, també amb la samarreta del monstre de les galetes, va fer una primera ascensió. Però va fracassar. Només tenia tres anys i mig, pensa desfent-se el nus del coll, i ara ja en té quatre. I mig. Assaboreix el sol metàl·lic reflectint-se al seu rostre i dirigeix la mirada cap als bancs. Ella és allà, al seient de sempre. Somriu amb lleugeresa, amb aparent indiferència, amb els seus cabells rosos dibuixant coreografies capricioses orquestrades per la brisa marinera. Està amb les cames creuades, disfressant la vista amb unes ulleres fosques, oferint la nuesa dels seus braços a la persistència solar. Els llavis molsosos i apaïrats, resistint-se a ensenyar les dents. Ell sap que, malgrat aquest aire d'arbitrarietat, n'està pendent. Sap que el mira, que l'acompanya silenciosament en la seva croada. La seva presència el commina a superar-se, a derrotar els monstres invisibles. Davant del tobogan, se sent, tot i que encara no té la capacitat de raonar-ho, com l'escriptor que busca redimir els seus errors amb la intimitat de la paraula, com el cineasta que munta les seves pel·lícules al

garatge de casa. Com el que se sap petit davant dels reptes però massa gran per fer-se enrere.

Eixugant-se la suor de les mans amb la samarreta, colla els dits als suports laterals i encaixa un peu al primer graó. Un impuls, i el segon. Té la vista fixada al davant; no vol que res ni ningú no el desconcentri. Sent els crits llunyans d'infants perseguint-se, de vehicles que s'estacionen. Els ignora: el tercer graó està a punt de ser conquerit. Un calfred a l'esquena l'avisava de la progressiva distància a la terra ferma. S'atura, repassa mentalment els motius de la seva temeritat, i enfila el peu al quart graó. Nota gotes de suor que li recorren el front, veu fugaçment els cabells rossos de la seva valedora. Diria que s'ha tret les ulleres. Cinquè graó. Es remulla els llavis amb la llengua, té set. Sense venir al cas, li ve al cap la sintonia que precedeix els episodis antics de Tom i Jerry. El peu rellisca suaument en trobar-se una concentració inoportuna de sorra. Res greu: ja és al sisè. Sent un pare escridassant el seu fill perquè volia pujar al tobogan per on no tocava. El nen plora i se'n desdiu. Setè. Alça la vista. La plataforma és a tocar. Vuitè. I és en aquest punt que, com beneït amb un superpoder fins ara reprimat, les cames li tremolen d'excitació i escalen els quatre graons restants amb una inusitada rapidesa. Ascendeix ferm, imparabile. I quan el seu rostre emergeix dalt de la plataforma, un esclat de llum subratlla el triomf com una exultant simfonia visual. En asseure's a la plataforma, disposat a descendir per aquell tobogan abans maleït, s'adona que ella està dreta, al final de la baixada, amb un contagiós somriure que, ara sí, irradia sense miraments. Els seus ulls transpiren orgull, reconeixement. Ell deixa el cos inert per baixar sense limitacions, per fruir cada centímetre del descens. Quan arriba al final del trajecte, aprofita el mateix impuls per fondre's en una abraçada amb la seva còmplice. Arremolinat entre els seus cabells, li diu a l'orella:

—Has vist, mama? Ara ja els sé pujar tots jo sol!

Repeteix la gesta tres, quatre, cinc vegades. Berena. Asseguts de costat, rememoren els millors moments de la tarda. Acorden marxar a fer un volt abans d'anar a casa. Agafats de la mà, ell fa un últim cop d'ull al tobogan. Li somriu, com enaltint la seva vàlua com a adversari. Girant-se cap a l'altre costat del parc, mirant el mar, es fa una promesa silenciosa: l'any que ve, saltarà de caps a l'aigua.

Pep Prieto

David Caño (Olot, 1980) és una veu urbana i dissident que ha dotat el català de tots els matisos i colors de la lluita. La seva veu combativa i emergent té, ben sovint, el lirisme dels revoltats i l'agror de la desfeta. Ha publicat tres llibres de poemes: *Barcelona* (Editorial Galerada, 2007), premi Amadeu Oller; *He vist el futur en 4D* (Editorial Moll, 2009), premi Vila de Lloseta; i *PostMortem/! del no-res, TOT* (Editorial Tigre de paper, 2012). Apareix, també, a les antologies poètiques *Price i Cia* (Editorial Pont del petroli, 2011) i *Ningú no ens representa, poetes emprenyats* (Editorial Setzevents, 2011). Ha fet innombrables recitals en què destaca pel seu verb fluid i contundent i per la seva capacitat d'improvisació damunt dels escenaris. I ha col·laborat de manera habitual amb el cantautor Cesc Freixas, en recitals en què es combina la poesia i la música.

Solstici

El primer dia sempre és com un pressentiment. Com una ferida que creix a l'escorça de qualsevol arbre que dubta. Passejava pensant en empelts, rígid, vestit tot de negre, resseguint els regalims d'un sol que es ponía amb certa litúrgia. Amb la litúrgia dels dies finits que frisen per no acabar mai. Mirava el seu voltant però res no trencava la imatge. Només veia decaïment. Aquella cera en els ulls que arrosseguen els homes que saben que van a morir. No comptava les passes. Ell només caminava. I quan trobava alguna rajola centenària se li escapava un mig somriure perquè, de sobte, tot esclatava al seu voltant. Era massa d'hora per fer la Gran Foguera. Mai no havia sabut quin era el moment just per treure's les ulleres de sol. Reia. Reia fort perquè ja no recordava la transparència nítida d'aquell primer pressentiment. El plaer del dia que va aprendre a viure sense deure res a ningú. Les rajoles començaven a humitejar-se i això contrastava amb el rec de la nit i l'olor de la pólvora. L'escena era groga, això sí, com sempre. Una monja sense mitges i mig despentinada va creuar la plaça amb massa pressa però sense ensopegar amb l'ombra de cap record oblidat. Ciutat